

Lovforslag nr. L 200. Fremsat den 6. maj af arbejdsministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.

(Arbejdstilbud til langtidsledige og ret til efterløn).

§ 1

I lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 308 af 29. juni 1979, som ændret ved lov nr. 43 af 15. februar 1980, foretages følgende ændringer:

1. § 75 b, stk. 1, nr. 2, affattes således:

»2. som inden for de sidste 15 år sammenlagt har været medlem i mindst 10 år, jfr. dog stk. 2.«

2. I § 75 b indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. Medlemmer, der inden den 6. maj 1980 er fyldt 50 år, kan tillige opfylde kravet

om medlemskab, jfr. stk. 1, nr. 2, ved medlemskab fra den 6. maj 1980 til overgangen til efterløn. Medlemsperioden skal dog mindst udgøre 5 år inden for de sidste 10 år.

Stk. 3. Arbejdsdirektøren kan undtagelsesvis bestemme, at der ved afgørelsen af, om kravet om medlemskab efter stk. 2, 1. pkt., er opfyldt, ses bort fra afbrydelser i medlemskabet.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 4 og 5.

3. I § 97 b, stk. 12, ændres »31. december 1980« til: »31. december 1983«.

§ 2

Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Bemærkninger til lovforslaget

Lov nr. 114 af 24. marts 1970 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Folketingstidende 1969-70, FF sp. 3233, 3605, 4342 og 4473; tillæg A, sp. 2369; tillæg B, sp. 673; tillæg C, sp. 321) er senest bekendtgjort ved lovekendtgørelse nr. 308 af 29. juni 1979, som ændret ved lov nr. 43 af 15. februar 1980.

Lovforslaget indeholder en forlængelse af jobtilbudsordningen, jfr. afsnit A, og ændrede krav til medlemskab af en arbejdsløshedskasse som betingelse for ret til efterløn, jfr. afsnit B.

A. Arbejdstilbud til langtidsledige.

Ved lov nr. 298 af 8. juni 1978 blev ovennævnte lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. udvidet med § 97 b om langtidsledige (Folketingstidende 1977-78, FF sp. 8958, 9165, 11585, 11872; tillæg A, sp. 4815; tillæg B, sp. 1357; tillæg C, sp. 843). Ved lov nr. 637 af 13. december 1978 om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. forlængedes dagpengeretten for medlemmer, der endnu ikke havde fået et rimeligt tilbud om arbejde, jfr. § 97 b, indtil den 1. april 1979, (Folketingstidende 1978-79, FF., sp. 2390, 2598, 3491 og 3834; tillæg A, sp. 1285; tillæg B, sp. 135; tillæg C, sp. 159).

Ved lov nr. 298 af 8. juni 1978 blev det bestemt, at langtidsledige medlemmer under 60 år af en arbejdsløshedskasse skal have et rimeligt tilbud om arbejde i mindst 9 måneder. Tilbuddet skal normalt gives i god tid inden retten til dagpenge ophører efter arbejdsløshedslovens § 55 (og den gældende § 55 a).

Loven trådte i kraft 1. oktober 1978, men af administrative årsager forlængedes dagpengeretten indtil 1. april 1979 for de medlemmer, som ellers ville have mistet dagpengeretten pr. 1. januar 1979 og i januar kvartal 1979.

På grundlag bl.a. af de nedenfor beskrevne erfaringer med jobtilbudsordningen, der nu har virket 1½ år og med udsigt til, at der også i de kommende år vil være et større antal langtidsledige foreslås ordningen forlænget. Jobtilbudsordningen vil i

samme forbindelse blive forbedret ved at jobtilbudstidspunktet fremrykkes med et halvt år i forhold til den gældende ordning.

1. Erfaringer med jobtilbudsordningen

Arbejdsdirektoratets første større opgørelse fra oktober 1979 omfatter ca. 10.000 tilbudsberechtigede langtidsledige og viser, at langtidsledighed i stort omfang er blevet et kvindefænomen. 63 pct. af de langtidsledige er kvinder. Især de unge kvinder er hårdt ramt af længerevarende ledighed, idet 84 pct. af langtidsledige under 25 år er kvinder. Derimod er der kun få unge langtidsledige mænd, idet det blandt mændene især er de ældre, der er ramt af længerevarende ledighed.

Hovedparten af de langtidsledige er medlemmer af specialarbejdernes arbejdsløshedskasse, kvindelige arbejderes arbejdsløshedskasse eller handels- og kontorfunktionærernes arbejdsløshedskasse.

I perioden 1. oktober 1978-31. december 1979 fik i alt ca. 30.000 langtidsledige et jobtilbud. Heraf var de ca. 8.600 jobtilbud til medlemmer, der ville have mistet dagpengeretten den 31. december 1979, hvis ikke denne var blevet forlænget til 1. april 1979.

Af de ca. 30.000 medlemmer modtog ca. 18.000 jobtilbuddet. Knapt 40 pct. har således afslået et jobtilbud.

Blandt de mulige årsager til afslag kan være, at en del af de personer, der mister dagpengeretten selv har fundet sig et job. Andre har måske ikke været til rådighed for arbejdsmarkedet som følge af sygdom, erhvervshæmning m. v., og endelig kan nogle have besluttet sig for at trække sig ud af arbejdsmarkedet.

Det er ikke muligt på grundlag af det foreliggende materiale at fastslå med hvilken vægt, disse forskellige årsager til afslag har gjort sig gældende. Arbejdsministeriet arbejder for tiden på nærmere at kunne belyse dette og andre forhold omkring jobtilbudsordningens forløb med henblik på evt. ændringer i de administrativt fastsatte regler.

Blandt dem, der har modtaget et jobtilbud, er 23 pct. placeret i den private sektor frem til okto-

ber kvartal 1979. I oktober kvartal 1979 faldt den andel til 15 pct. formentlig på grund af det store antal placeringer, der skulle gennemføres inden for en kortere periode som følge af tilbagevenden til 3 års reglen i § 55 i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. I gennemsnit for året 1979 udgør de privat placerede 18 pct. af samtlige placerede. Der er betydelige regionale forskelle i andelen af privat placerede. Bornholm amt har den laveste andel (6 pct.) og Viborg amt den højeste (53. pct.).

Blandt de mulige forklaringer på den lave andel af private jobtilbud kan, udover arbejdsformidlingens korte tid til formidling og opsøgende arbejde på det lokale arbejdsmarked fremhæves en vis tilbageholdenhed fra arbejdsgiverside. Endelig må man regne med, at en del af dem, der har afslået et jobtilbud, selv har fundet sig et job i den private sektor, hvorved dennes andel formentlig ligger noget over de 18 pct. i 1979. Dansk Arbejdsgiverforening vil fortsat arbejde for at skaffe jobtilbud til langtidsledige.

Procentvis fordeling af langtidsledige, der har afsluttet jobtræningsperioden fordelt efter, om de var registreret som ledige ved arbejdsformidlingen den 30. januar 1980 eller ej.

Placering med jobtræningsydelse	Ledige	Ikke-ledige		I alt
		Beskæftiget hos samme arbejdsgiver	Beskæftiget hos anden arbejdsgiver, under uddannelse, forladt arbejdsmarkedet m. v.	
Privat sektor	24	36	40	100
Offentlig sektor	52	22	26	100
I alt	45	25	30	100

Opgørelsen er baseret på en stikprøve på 623 personer blandt de første 7.000 langtidsledige, som modtog et jobtilbud.

Tallene viser bl. a., at 45 pct. bliver ledige efter ophør af jobtilbudsperioden, 25 pct. forbliver i beskæftigelse hos den arbejdsgiver, hvor de sidst var ansat med jobtræningsydelse og de resterende 30 pct. bliver ikke hos den samme arbejdsgiver. Blandt denne restgruppe er en del formentlig blevet ansat hos en anden arbejdsgiver. Endelig kan de, der ikke forbliver i beskæftigelse være under uddannelse eller have forladt arbejdsmarkedet m. v.

Godt dobbelt så mange bliver ledige igen efter jobtilbudsperioden efter ansættelse i den offentlige sektor som i den private. Hvis man nøjere følger forløbet fordelt på sektorer, viser det sig, at for den private sektor blev 24 pct. ledige igen, 36 pct. blev i beskæftigelse hos den samme arbejdsgiver og restgruppen på 40 pct. blev ansat hos en anden arbejdsgiver eller kom under uddannelse m. v.

For den offentlige sektor blev knap 52 pct. ledige igen, 22 pct. blev hos samme arbejdsgiver og 26 pct. blev ikke hos samme arbejdsgiver.

Relativt flere mænd end kvinder og relativt flere unge end ældre er blevet placeret i private virksomheder.

Det største problem i forbindelse med arbejds-tilbudsordningen for langtidsledige synes at have været de usikre og sene indberetninger fra arbejdsløsheds-kasserne til arbejdsformidlingen om antal ledige, der mister dagpengereetten, således at jobtilbud sjældent har nået at foreligge 3 måneder før dagpengerettens bortfald, hvilket var den oprindelige målsætning.

Det har medført, at arbejdsformidlingen sjældent har haft mulighed for at tage den enkelte langtidslediges situation op til den individuelle vurdering, som det var forudsat i loven. Ikke mindst mulighederne for at kunne tilbyde en sammenhængende hjælp med evt. uddannelses- og kursustilbud som hovedelement har været små på grund af den korte tid indtil dagpengereetten ophører.

De sene indberetninger har samtidig betydet, at kommunerne og amtskommunerne har haft endnu

F.t.l. vedr. arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v.

dårligere muligheder for at finde frem til egnede jobtilbud.

Problemet med de for sent indsendte indberetninger fra arbejdsløsheds-kasserne har navnlig hængt sammen med vanskeligheder i forbindelse med ordningens indkøring samt i enkelte kasser tillige uopmærksomhed vedrørende udløbet af den særlige ordning i henhold til lovens § 55 a. Indberetningerne skulle herefter kunne forventes indsendt i god tid som oprindelig forudsat, og fejlprocenten vil blive søgt nedbragt. Der er derfor grund til at tro, at placeringer af langtidsledige fremover vil kunne ske på et bedre undersøgt og forberedt grundlag – herunder med hensyn til hensigtsmæssige forudgående uddannelsesforanstaltninger – end hidtil.

Med de ringere muligheder for en rigtig placering af de langtidsledige har også mulighederne for en gunstig udslusning efter jobtilbudsperioden været dårligere. Det gælder i særlig grad for de langtidsledige, der har haft job i den offentlige sektor og det gælder specielt for kvinderne.

På trods af disse vanskeligheder, som i perioder har givet anledning til betydeligt arbejds-pres for arbejdsformidlingskontorerne og kommunerne må det konstateres, at de generelle erfaringer med jobtilbudsordningen har været rimeligt gode, og at de administrative problemer bortset fra udslusningsproblemet har været små. Når hertil kommer, at de vanskeligheder, der har vist sig i ordningens første tid, nu for en stor dels vedkommende skulle være overvundet finder regeringen det rigtigt at foreslå en forlængelse af ordningen. Dette spørgsmål har været drøftet med bl. a. arbejdsmarkedets parter og de kommunale organisationer der har tilsluttet sig, at ordningen forlænges.

Jobtilbudsordningen må ses i sammenhæng med § 65 i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v., således at jobtilbudsordningen – efterhånden som § 65 kommer til fuldt ud at fungere efter sin hensigt – vil miste noget af sin betydning. Det forventes imidlertid, at der vil gå nogle år, inden § 65-foranstaltningerne administrativt er fuldt udbyggede. På denne baggrund foreslås det at forlænge jobtilbudsordningen i 3 år, sådan at folketinget ved denne periodes udløb påny får lejlighed til at tage spørgsmålet op, herunder relationen til § 65.

Allerede ved lovens fremsættelse i 1978 blev der peget på, at jobtilbudsordningen i første omgang ville rette sig mod ledige, der stod umiddelbart overfor at miste dagpengereetten, men at det var tanken, at også arbejdsløse med en kortere ledighed efterhånden skulle have et tilbud om arbejde.

I forbindelse med forlængelsen af ordningen har man derfor til hensigt at give jobtilbuddet på et tidligere tidspunkt i ledighedsperioden.

Jobtilbuddet skal således efter 1. april 1981 gives et halvt år tidligere end efter den gældende ordning.

Fremrykningen vil bl.a. give bedre tid til at finde den bedste placering til den enkelte ledige og bedre mulighed for ved egnede uddannelsesforanstaltninger at sørge for, at han eller hun får de kvalifikationer, som jobbet kræver. Hermed skulle langt flere langtidsledige end hidtil kunne skaffes arbejde i den private sektor.

Ændringen af jobtilbudstidspunktet vil finde sted i forbindelse med revisionen af den bekendtgørelse, der er fastsat i medfør af lovens § 97 b. stk. 10.

Afslag på et jobtilbud i medfør af § 97 b har hidtil ikke medført sanktioner i tilfælde af, at tilbuddet bliver afslået.

En fremrykning af tidspunktet for afgivelse af jobtilbud må naturligt give anledning til overvejelser, om et afslag på at modtage tilbuddet må vurderes anderledes end hidtil med hensyn til pågældendes ønske om at overtage et arbejde, og om et afslag bør få konsekvenser.

Dette spørgsmål vil blive overvejet med arbejdsmarkedets parter. Endvidere vil revisionen af bekendtgørelsen finde sted efter forhandling med arbejdsmarkedets parter og de kommunale organisationer.

2. Økonomiske konsekvenser

Det offentliges bruttoudgifter ved forslaget vil altovervejende bestå af udgifter til beskæftigelse af de langtidsledige, d. v. s. den statslige genoptræningsydelse og de kommunale lønudgifter samt mindre udgifter til uddannelsesaktiviteter, til arbejdsformidlingen og til øvrige administrative foranstaltninger. Bepærelserne vil falde på statens udgifter til arbejdsløshedsdagpenge og på statens og kommunernes udgifter til bistandshjælp.

De skattemæssige konsekvenser af ordningen for staten, kommunerne og amtskommunerne er ikke indregnet.

Beregningerne for såvel statens som kommunernes område omfatter jobtilbudsperioden på 9 måneder, da det er vanskeligt at skønne over en række relevante spørgsmål udover denne periodes varighed. Det er f. eks. et væsentligt spørgsmål hvad der ville være sket på bistandsområdet, såfremt de langtidsledige havde mistet dagpengeretten.

Det er i beregningerne forudsat, at 21.000 mister dagpengere retten som følge af 26 ugers reglen i årene fra 1980 og frem. Ifølge de hidtidige erfaringer ville dette indebære, at 14.000 personer skulle modtage et jobtilbud i 1980 og i hvert af de følgende år.

En fremrykning af tidspunktet for retten til et jobtilbud vil imidlertid dels bevirke et større antal placeringer på tidspunktet for ordningens gennemførelse (dvs. 1. april 1981), dels sandsynligvis medføre en stigning i antal ledige, der efter dette tids-

punkt løbende vil få ret til et jobtilbud. Det forudsættes, at der med den hidtidigt forventede tilgang på 3.500 jobtilbud pr. kvartal omkring fremrykningstidspunktet i april 1981 vil blive behov for et ekstraordinært stort antal jobtilbud på ca. 7.000, og at den løbende tilgang herefter vil stige til 4.000 pr. kvartal.

De samlede udgifter og besparelser for staten og kommunerne er vist i følgende skema. Et ÷ foran et tal i nettorækken angiver, at der er tale om en nettobesparelse.

De økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner. Arbejdstilbudsordningen for langtidsledige 1978/79-84 (1979-prisniveau).

	1978/79	1980	1981 ¹⁾	1981 ²⁾	1982	1983	1984
	Mill. kr.						
<i>Staten</i>							
Udgifter							
Genoptræningsydelse	200	480	90	480	410	410	100
Uddannelse, arbejdsformidling m. v.	12	12	0	39	39	39	20
Udgifter i alt	212	492	90	519	449	449	120
Besparelser							
Arbejdsløshedsdagpenge	60	80	0	560	560	560	0
Bistandshjælp i jobtilbudsperioden	120	220	40	80	70	70	20
Besparelser i alt	180	300	40	640	630	630	20
Nettoudgifter	32	192	50	÷ 121	÷ 181	÷ 181	100
<i>Kommunerne</i>							
Udgifter							
Lønudgifter (÷ statslig genoptræningsydelse)	233,9	590	110	550	470	470	120
Besparelser							
Bistandshjælp i jobtilbudsperioden	120	220	40	80	70	70	20
Nettoudgifter	113,9	370	70	470	400	400	100
<i>Amtskommunerne</i>							
Udgifter							
Arbejdsformidling	3	3	0	3	3	3	3

1): Udgifter i 1981 i henhold til den oprindelige lov

2): Udgifter i 1981 som direkte følge af en lovforlængelse. De samlede udgifter i 1981 bliver summen af 1981¹⁾ kolonnen og 1981²⁾ kolonnen

a. Staten

Udgifterne for staten omfatter hovedsageligt genoptræningsydelsen. Til privat ansættelse var genoptræningsydelsen i 1979 22 kr. pr. time i de første 3 måneder af jobtilbudsperioden, 16 kr. i de

næste 3 måneder og 11 kr. i de sidste 3 måneder. I 1980 udgør de tilsvarende størrelser 24 kr., 18 kr. og 12 kr. Til offentlig ansættelse udbetaltes en støtte til kommunerne på 16,33 kr. pr. time i 1979 og 18 kr. pr. time i 1980.

Udgifterne hertil udgør 200 mill. kr. i 1978/79, 480 mill. kr. i 1980, 90 mill. kr. i 1981 i henhold til den oprindelige lov og 480 mill. kr. ved en forlængelse, 410 mill. kr. i 1982, 410 mill. kr. i 1983 og 100 mill. kr. i 1984. Hertil kommer at fremrykningen af jobtilbudstidspunktet vil give større muligheder for en uddannelsesmæssig indsats; dette tillige med den forøgede tilgang vil medføre behov for udvidelse af uddannelseskapaleten først og fremmest inden for arbejdsmarkedsuddannelserne, svarende til 30 mill. kr. på årsbasis.

Arbejdsformidlingens udvidede indsats vil fortsat være påkrævet. En videreførelse af de eksisterende 80 midlertidige stillinger ved arbejdsformidlingen vil betyde en udgift på ca. 12 mill. kr. på årsbasis fordelt med ca. 9 mill. kr. til staten og ca. 3. mill. kr. til amtskommunerne.

Besparelserne for staten udgøres af arbejdsløshedsdagpenge i perioden fra jobtilbuddet iværksættes og til dagpengeretten ellers ville være ophørt. Besparelsen udgør 60 mill. kr. i 1978/79, 80 mill. kr. i 1980, 560 mill. kr. i 1981 ved en lovforlængelse, 560 mill. kr. i 1982 og 560 mill. kr. i 1983.

Endvidere vil staten opnå halvdelen af besparelserne på den sociale bistandshjælp. Statens halvdel udgør 120 mill. kr. i 1978/79, 220 mill. kr. i 1980, 40 mill. kr. i 1981 i henhold til den oprindelige lov og 80 mill. kr. ved en lovforlængelse, 70 mill. kr. i 1982, 70 mill. kr. i 1983 og 20 mill. kr. i 1984.

De samlede statslige nettoudgifter fremgår af skemaet.

b. Kommunerne

Udgifterne for kommunerne vil være nettoløndgifter efter modregning af den statslige genoptræningsstøtte til de jobtilbud, der oprettes i kommunerne, amtskommunerne eller andre offentlige virksomheder eller institutioner. Der er i dette regneksempel forudsat, at $\frac{1}{4}$ af jobtilbudspersonerne fra 1. januar 1980 ansættes i den private sektor og at $\frac{3}{4}$ ansættes i den offentlige sektor.

Besparelserne vil for kommunerne være halvdelen af de samlede besparelser på den sociale bistandshjælp i jobtilbudsperiodens 9 måneder. På lidt længere sigt vil kommunerne opnå yderligere væsentlige besparelser på den sociale bistandshjælp i perioden efter jobtilbudsperioden. Det er vanskeligt at skønne over det præcise omfang af disse besparelser, men der er næppe tvivl om, at det drejer sig om meget betydelige beløb.

Staten og kommunerne, herunder også amtskommunerne, vil endvidere få merindtægter i form af et øget skatteprovenu, idet bistandshjælpydelserne i modsætning til dagpenge/løn ikke er skattepligtige.

Disse skattemæssige konsekvenser af ordningen er ikke indregnet, da det er vanskeligt at give et kvalificeret skøn over forløbet på lidt længere sigt efter jobtilbudsperiodens udløb, herunder over hvor mange der vil forblive i beskæftigelse samt over, hvor mange der kan risikere at vende tilbage til længerevarende ledighed.

De kommunaløkonomiske konsekvenser af jobtilbudsordningen vil dog blive stærkt påvirket af den skatteprovenuforøgelse ordningen under alle omstændigheder medfører for kommunerne. Skatteprovenuforøgelsen kan på lidt længere sigt overstige den kommunale lønudgift ved arbejdstilbudsordningen.

Der er ikke i beregningerne over de økonomiske konsekvenser for kommunerne taget hensyn til eventuelle meromkostninger til personale og administration m. v. ved forslaget og den alternative belastning af det sociale bistandssystem.

3. Administrative konsekvenser

Der forudsættes ingen ændringer i den nuværende administration af ordningen.

B. Ret til efterløn.

1. Medlemskrav som betingelse for efterløn.

Indførelsen af efterlønordningen gav arbejdsløshedskassemedlemmer med en rimelig og samtidig aktuel tilknytning til arbejdsmarkedet mulighed for at forlade arbejdsstyrken før den almindelige pensionsalder uden en større indtægtsnedgang. Denne tilknytning til arbejdsmarkedet blev ved ordningens gennemførelse sat til sammenlagt 5 års medlemskab inden for de sidste 10 år.

Kravene til medlemsanciennitet ønskes strammet, og det foreslås derfor, at kravet til medlemskab skærpes, således at dette udvides til 10 års medlemskab af en arbejdsløshedskasse inden for de sidste 15 år.

I forbindelse hermed indføres der en glidende overgangsordning, som sikrer, at alle, der i dag har berettiget forventning om at kunne gå på efterløn, når de fylder 60 år, får mulighed for det. Dette sker ved et forslag om, at personer, der er fyldt 50 år inden fremsættelsen af lovforslaget den 6. maj 1980 og som har indmeldt sig i en arbejdsløshedskasse inden dette tidspunkt, kan opfylde kravet om medlemskab, hvis de har bevaret medlem-

skabet fra den 6. maj 1980 og indtil overgangen til efterløn. Det er dog en betingelse, at medlemskabet inden for de sidste 10 år har været mindst 5 år, svarende til den nugældende regel. Det foreslås, at arbejdsdirektøren undtagelsesvis kan bestemme, at der bortses fra undskyldelige afbrydelser af medlemskabet.

Overgangsordningen betyder, at nogle medlemmer vil kunne klare sig med 5 års medlemskab inden for de sidste 10 år, mens der for andre kræves en længere periode afhængig af, hvornår de går på efterløn.

Den specielle ordning for medlemmer, der ved lovforslagets fremsættelse er fyldt 50 år, skal ses som et alternativ til den nye regel om 10 års medlemskab inden for de sidste 15 år og udelukker således ikke, at medlemmet vælger denne, hvis det må anses for mest hensigtsmæssigt.

I forbindelse med denne stramning af kravet

om medlemskab som en betingelse for at gå på efterløn, vil den periode, som ligger til grund for beregningen af efterlønnens størrelse, administrativt blive forlænget efter forhandling med Landsarbejdsnævnet. Dette skyldes, at der ønskes sikkerhed for, at efterlønnens størrelse er uafhængig af høj indtjening i en kortere periode umiddelbart før overgangen til efterløn.

2. Økonomiske konsekvenser.

De skærpede anciennitetskrav for overgang til efterløn skønnes at ville medføre en merindtægt på 5-10 mill. kr. årligt i form af øgede medlemsbidrag.

3. Administrative konsekvenser.

Forslagene om ændret medlemsanciennitet som betingelse for efterløn antages ikke at få administrative konsekvenser.